

Itt van mindjárt — és megint — a megszelídült bolsevikok által használt és halvány szoci-libissé szelídített csatárlánc, annak is egyik leggyengébb láncszeme, a rózsaszínű német operett-betét, a ZDF tévétársaság, annak is a jövő jövőjéért lüktető két hazai interjúalánya, tavaszi elő-gyümölcse — pedig még csak január közepe van. Mi lesz itt, ha jön a meleg! — morfondíroz a helyes arányokhoz szokott elme — bizonyára már most gyűjthetjük a tüzelőt, elspórolva a mostani téltől az ezután jövő telekre.

Az egyik gyümölcs, Konrád György kijelentette a 168 órának: „Sajtótámadásokra sem az előző, sem a jelenlegi rezsimben nem szoktam válaszolni...” — Ja, kérem: rezsim az rezsim! Vajon Konrád kinek a rezsimje? Haynaué-e vagy Leiningené? Mert ő a sajtót csak arra tartja, hogy amikor kedve tartja, az ország alá tartja, magyarul: megbilizteti. Az országot is, a sajtót is. Ha aztán nem tetszik a büze, arrább mene. Hogy mi marad helyén, arról most mégse. Vagyis: ő azt beszélhet-írhat, ami primőr kedvéből telik, bele a világba, hogy aztán a világnak mi a véleménye erről, az őt rezsim-szemlegesen hagyja. Ó Budapest felett van, mert egy Eztrád. Hobóval énekelve. Ó egy sajtószabadság, egy sajtóemelkedett demokrácia, egy emeletes mosolypulni, az egyirányú jókedv, egy egyenáramú háromszög.

De a másik gyümölcs, Eörsi István, már felajánlotta magát a 168 órának, pedig előzőleg letiltotta önnön fogyaszthatóságát, mivel nem akar illetéktelen gyomorba kerülni. Most azonban kivételt tesz, mert egy baloldali gyümölcshöz mégiscsak méltóbb, hogy más gyomrában bomoljon el, minthogy önbarázdájában száradjon szanaszét a jobboldali téliben az ultrajobb esőtől, a kétjobbkezes hőembertől, a fasiszta hótörleszoktől szabdaltságszerű csöcselékima hőmezőknél. Ezért aztán átengedte világnézetét a 168 óra napsütésének, hogy a beléködött képességek megérleljenek, és így végkifejletre jutván megértse ő is, hogy a napsütés 168 kubista ketyegése pontosan annyi meleget jelent, mint egy dadaista halott csuklóján a végtelenített végítélet.

Figyeljük a kiteljesedés folyamatát mindjárt a csírázásnál: „Közeledik a választás, és már most lehet érezni, miféle erkölcsi aura gőzölög a vitastílusban, az érvek megválogatásában, a rágalmak összegyűjtésében. Mégpedig nem a mi oldalunkról.”

Eörsi itt nyilván Nej György riporterre nézett, és egyetértőleg fogadta annak bölintését. Azt is egyetértőleg fogadhatjuk, hogy önmagáról semmiképpen sem állíthatja senki, még Eörsi sem, hogy élenjár a rágalmak összegyűjtésében, még akkor sem, ha az úristen átézzen a ZDF-ben nyújtott nyújtózkodó vágyait, ébresztőre állította a végítéletnek mind a 168 vekkerét. Mert „ahol az erkölcsi aura gőzölög”, különösen a „vitastílusban”, ott bizony megbillenhet a teremtés egyensúlya. Ha másról nem, hát Eörsi képalkotó tettelegességétől.

Gőzölögjön tovább ez az aura: „... Ez a két mondat minden elfogulatlan hallgató számára azt jelzi, hogy én a kommunista rendszer legnagyobb bűnének azt tartom, hogy a 44-ben bimbóztott csöcselék, fasisztoid csöcselékmentalitással sem bírt végezni, nem testileg, hanem szellemileg.”

Ebből a mondatból jegyezzük meg és tegyük félre — nehogy Eörsi lemaradjon a „rágalmak összegyűjtésében” — a következőket: eltekintve attól, hogy felettébb bizarr növény-tani bal-kép az, hogy a csöcselék bimbózik, különösen, ha fasisztoid, mert ha — teszem azt — bimboid volna, még megérteném, de hogy egy csöcselék az valamiféle elméleti gyököké legyen, az bimbózó értelmeknek felettébb romboid — illetve rombusz —, mivelhogy a kommunista rendszer legnagyobb bűnéről van éppen szó, no nem testileg, hanem szellemileg. Mert hogy testileg igenis „bírt végezni” több millióval, azt mindannyian természetesen vettük, még a jó öreg háztáji és gyöknelküli vörös-fasizmusunk idejében. De hogy miért éppen 44-ben bimbóztott a fasisztoid csöcselék, azt még kellene kérdezni tőlük, az igazandí náci-fasisztáktól. Alighanem sértenen utasítanak vissza Eörsi lekicsinylését, hiszen 44-ben ők immár minden férfigonoszágukat kiélő, végóráikat élő rogyantak voltak.

Ha esetleg Eörsi a fasizmus eszmei bimbózását datálja 44-re, akkor az azt megelőző éveket nyilván Európa dústított felvilágosodásaként értékeli. Hacsak... hacsak nem arra gondol gondterhelten, hogy az 1992-en Göncz elnököt kifütyülő tömeget — 56-os veteránokat! — valahonnan a fasizmus idejéből kell eredeztetni, és ebben az esetben a „bimbózó fasisztoid csöcselék” megnevezés nem jelent mást Eörsi szemléletében, mint a kicsinyítő képzést, hiszen aki 44-ben mondjuk 14 éves bimbózó kisfasisztoid volt, az 56-ban 26 éves felnőtt fasiszta, de aki 44-ben volt 26 éves fasiszta, az 56-ban már 38 éves kiábrándult kommunista párttitkár is lehetett; és a 92-ben náci sapkában bohóckodó suhanc pedig éppenséggel a fasisztoid hetvenes években született, abban a ketreben, amit Eörsi vörös-fasisztoid kiskorában megálmodott hazánk számára, csak egy baloldali boldogasszony által előzékenyebbnek és nikkelzettetebnek gondolta az egész,

BALASKÓ JENŐ: EGY MAGYAR VIZSLA VADÁSZATAIBÓL

Primőr

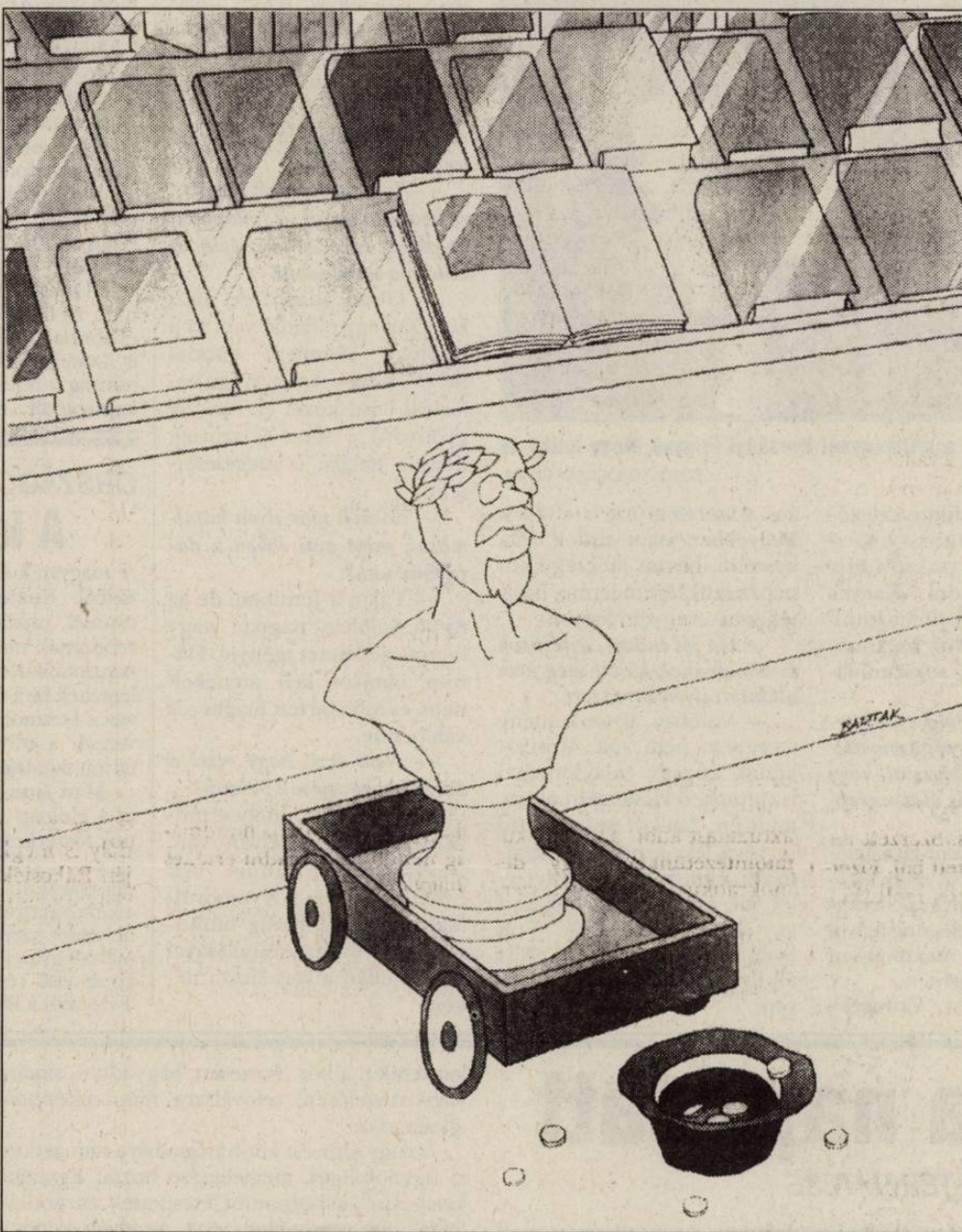
ezért később balról előzésbe csapott át, mint oly sokan eszmelaboráns társai közül.

No de haladjunk rendben. A riportter kérdésre Eörsi előadta, hogy a ZDF-től megkapta mondatainak eredetijét, és legott fordítani kezdte saját magát. Az első mondatból: „Egyeszerűen kétségbevonhatatlan, hogy Göncz Árpádot kifütyüljük, hogy egészen jobboldali beállítottságú fasiszta csöcselékkel megakadályozták, hogy beszéljen...”

Itt mindjárt leszögezzük: Eörsi rájött arra, hogy a suhancok már nem voltak a téren, amikor a füttyögés megtörtént, tehát az Egenleg hamisítása Eörsi előtt világos volt már régebben is, ezért vált szükségessé számára a „fasisztoid csöcselék” agy-rombusza. Ugyanis nálunk az ő elnökét — pártfőtitkárát — nem illetheti fütty, csak a miniszterelnököt. Tényleg: miért

kölcsi aurájának gőzeiben ez semmit nem jelent, ezért már csak a szellemi megsemmisítésre vágyik. De könyörgök: ha a testet kiirtotta, akkor ki őrzi tovább a fasisztoid gyököt? Miért nem gyilkolt többet, egészen az irmagig? Félt? Vagy olyan kipusztíthatatlan az a... nem is tudom már, micsoda... Miért nem alkalmazott Eörsi-féle kondomot minden gyanús gyök előtt?

Érzi, hogy valami nem stimmel, mozog a hullá, ezért így döf, a koporsón át: „Ellenkezőleg: az a véleményem, hogy (a kommunisták) túl sok embert tettek tönkre, és ez járult hozzá ahhoz, hogy a fasiszta csöcselék — ismétlem, nem a jobboldali gondolkodás, hanem a fasiszta csöcselék mentalitása — intaktul érvényben maradt.” Minden persze a ZDF-riportban nem volt benne.

BARTÁK RAJZA

nem tiltakozott akkor a „fasiszta csöcselék” ellen? Mert az liberoid-maszipoid lék volt a lukban?

A második mondat: „A kommunistáknak, vagy azoknak az embereknek, akik magukat kommunistáknak mondták — én egyáltalán nem tartom őket annak, ők mondjuk: reálkommunistáknak... az volt a legnagyobb bűnük, hogy ezt a csöcseléket — ezt a csöcseléket! — nem tudták kipusztítani. Nem testileg, hanem szellemileg nem tudták őket kipusztítani. Ez a politika olyan rossz és ártalmatlan volt jobbfelől (!), hogy ezek a jobboldali alakok (kiemelés: B. J.) most minden habozás nélkül, mintha mi sem történt volna, semmit sem változva, Csipkerózsikaként feltámadtak 40 évi alvás után.”

Jegyezzük meg innen is ezt-azt: „A kommunistáknak, vagy azoknak, akik... én nem tekintem őket kommunistáknak...” — Tehát Eörsi ezt az egész kísérletjártást nem a kommunistáknak tulajdonítja, hanem az úgynevezett reálkommunistáknak. Az őfajta kommunistája nyilván másképpen csinálta volna az egészet, például ZDF-riportokkal kezdte volna 1917-ben, az Aurorán. Mint ahogy azt is tudjuk, hogy a náci is amolyan reálnácik voltak, és nem az igaziak. Mert az igaziak hogyan is csinálták volna? Mint Eörsi: beáll egy búzatábla közepébe, és addig vágja a rendet a jobboldal soraiban, amíg meg nem előzi a náciakat a polgári jobboldalról ropogósa süttött kenyerek előállításában!

Bár elismeri, mint látni fogjuk, vannak ott tisztelni való dolgok is. Írja: „...a legnagyobb bűnük, hogy ezt a csöcseléket nem tudták kipusztítani.” — Rögtön megérezték, hogy ez így túlságosan is ultra, ezért gyorsan hozzáragszotta a semmit, amit ő olyan soknak vél: „Nem testileg, hanem szellemileg...”

Az elmúlt héten már megírtam, hogy ennek megértésére én nem vállalkozom, hiszen a testi kiirtásról nemigen mondhatnak le, már mindent kigylóltak, amit lehetett, de az ő er-

nek egyáltalán nem tetszett. Azóta nyilvánvalóvá vált, hogy ebben a nemtetszésben semmi kivételmentes nem volt. Ezek után az is nyilvánvaló, hogy Eörsinek — és elvei számos társának — egészen más okból nem tetszettek a szovjetek akkor, mint az ország többségének. Ha az ő nemtetszésükben kulminált volna az idegen megszállók elleni harag, akkor a szovjeteknek lóni sem kellett volna, hanem csupán szép békeszédni néhány ezer megújódásra buzdító röpcédulát.

De a Nap TV január 18-i reggeli adását talán így sem kerülhetjük volna el, amikor is Mélykúti Ilona a Kinn, padon műsorba invitálta Eörsit, aki nagy sebesen újra előadta azt, amit a 168 órában már egyszer lepörgetett. Óhatatlanul felvetődik: mi szükségük van ezt a témát tovább nyújtani? De hát ha Eörsi szakadni akar, nyújtsuk csak meg kicsinyég.

A Hét című tévéműsor, mivel ugyancsak érintve volt a témában, reagált a 168 óra Eörsire. Egy biztos: Eörsi minél többször szalad neki a saját maga által állított akadálynak, hogy előző sutaságait korrigálja, annál nagyobb kárt okoz saját magában. Ez most már látható is rajta. Például felolvasott egyik írásából, melyben a börtönben maradt társai iránt érez lelkifurdalást: „...Bármilyen patetikusnak hangzik itt ez ma: húséget fogadtam a halottaknak!” — Majd így folytatja a jelenben: „És most jön ez a Pálffy, aki párttitkár volt abban az időben, és azzal vádol engem, hogy én keveslem a halottakat!”

Hogy mi itt a nevelés, azon már lassan nevetni sem lehet. Pálffy természetesen nem mondta azt, hogy Eörsi kevesli a halottakat, mert Eörsi ezt nem szó szerint mondta így, hanem, ha feltételezzük jóindulatát, akkor mondjuk ezt úgy, hogy az elvtársai trehány munkát végeztek a jobboldallal szemben. Hogy ezen a trehányágon Eörsi mit ért, azt csak sejtethetjük, mert tény: végül is nem mondta ki, hogy az ideológiai átnevelést alaposabban kellett volna foganatba tétetni.

„És most jön ez a Pálffy...” — igen, a kis Pálffy Pista, aki akkor 11-12 éves korengedélyes párttitkár volt. Amikor Eörsi 52-ben József Attila-díjat markolt fel harcos és bájos jövőképeért, akkor Pálffy Pista 7 esztendősbimboid volt, és amikor Eörsit amnesztiával kiengedték, Pálffy Pista éppen 15 éves ez a Pálffy volt, és amikor Eörsi 64-ben a csend-Élet És Iroda-i lom munkatársa lett — mert a klientúra rendszer nemcsak a keresztény családokat jellemzi — akkor a mi ez a Pálffy 19 esztendősbimboid volt, ha nem is párttitkár: Különbösen mily édes ez az Eörsi-féle ötlet: amennyire Pálffy G. István nézvést hazudott — mintha csak a ZDF-nek nyilatkozott volna — olyan mértékben illik rá a másnak szánt saját ruhája. Mert amíg saját magát és eszméjét látta Magyarországot felett kiteljesedni, addig a finom süteményt evő moszkovita populisták kiirtották a hazai polgári erőket a gazdasági és kulturális szférából egyaránt, sőt a szférát is kiirtották, a konzervatív polgári jobboldalt olyan tömegekben és értékben, a gazdaságot olyan nagyságrendben, amiről Eörsinek fogalma sem lehet, mert nincs rá szabad vegyértéke.

Csak vágya: ebbe a kiirtott vákuumba beletelepedni. Mert ez végül is közelebb van, mint a ganze Weltre szomjazó internácizmus. Csakis ebből a vágyból ágaskodhat elő ilyesmi: „...az keveri rossz híre az országot, aki csinálta az Egenleg-botrányt... akik Horthy rehabilitálják... ezt a mondatot mindenképpen szeretném befejezni... mert a Horthy politikáját az jellemezte elsősorban, hogy revizionista volt, és Hitler segítségével az összes szomszédos államnak az elementáris érdekeire tört...”

Nos, hagyjuk most azt, hogy a Szovjetunió segítségével mire mentünk, inkább vegyük szívesen Eörsitől, hogy ő a szomszéd országok elementáris érdekeit a szívén viseli, mint ahogy azon sem lepődünk meg, hogy Magyarországon egyetlen elementáris érdeket képvisel: a saját érdekében munkálkodó értelmi képességét, mely alig üti meg Rákosi Mátyás vádbeszédének színvonalát, mellyel a Horthy-éra bíróságát ajándékozta meg, mint Magyarországot önmagával, és mely tetteivel ki is érdemelte a nagy Unió barátságát.

A revizionista Eörsi jobban tette volna, ha időben elhallgat, és belesimul az idő jótékony hullámvérésébe, mint sok, nálánál okosabb elvtükéje tette. Amikor a Magyar Narancsban volt szerencsém megcsodálni a Pesti Hírlap és Ludwig Emil elleni hadi mutatóványát, melyből csak úgy árad a békeharc szelleme, világossá vált, hogy kinyithatatlanul magára zárta szélvédett ketreket.

A zseniális Godard valamelyik filmjében hallani: a fogyatékosokat (ő másképp mondja) mindenki kinyitogathatja, de nincs olyan ember, aki be is tudná csukni őket. Van olyan önfelelt lény, mint Eörsi, akit mindenki megszólíthat, de nincsen senki, aki el is tudja hallgatni.

Valami miatt ilyen a világ, hát gondozni kell. Godard azt is mondja: „Egy kert soha nincs befejezve.”